

1 סתם נזירות עשרים ותשעה יום. אף על גב דמתמצא שלשים וכשתא יורד למנינים, יש לומר
2 ד"נור אלהו על ראשו? לא היו מנמיגא. דהוא לשון כתר בדמורגמינו: כיללא. הנהו
3 לדרשא – וכיון דאתין לדרשא לא מצטרפן למנינא ומנינן להו עשרים ותשעה. מלמד
4 שהנזירות חל על הנזירות – ודאי נראה דאם אמר "הריני נזיר וניזיר" לא איצטרך, דמישתמע
5 שפיר כששלם נזירותו הראשון דמתחיל ומונה

6 נזירות שני. וכי איצטרך קרא להיבא דאמר
7 "הריני נזיר היום וניזיר", דהוה לן למימר לא חיל
8 עליה אלא חד נזירות כיון דאמר "היום", להכי
9 איצטרך קרא מיתר שהנזירות חל על הנזירות.
10 הוואיל ואיבא חד מינייהו דלאו לדרשא או
11 אחד או עשרה, ולא דוקא חד.
12 מדהווא למנינא. כולתון למנינא ונזיר דאיבא
13 בהו דרשא. מכל מקום אתו למנינא. תנן סתם
14 נזירות שלשים יום וכו' אלא לבר פדא קשיא –
15 דמשמע שהתנא משך נזירות דאורייתא אתא
16 לאשמועינן. ומשני: כיון דאיבא יום תלתין דמגלח
17 ומייתו קרבנות ואסור לשנות בין וליטמא למתים
18 עד שמביא קרבנותיו – משום הכי ונזין תלתין
19 יומין. דמשך הנזירות עד תלתין יומי, כי לבתחילה
20 אי אפשר להביא קרבנותיו בעשרים ותשעה
21 אפילו לבר פדא אלא ביום שלשים (הוא חיל
22 בכפרה), דאפילו נזיר טהור קצת חטא היה
23 שציער עצמו מן היין). מגלח לשלשים ואחד
24 יום כו' אלא לבר פדא קשה – דהוה ליה לגלח
25 ביום [שלשים], דשלמו נזירות בעשרים ותשעה
26 יום. אמר לך בר פדא אימא סיפא ואם גילח ביום שלשים יצא אלא סיפא מסייעא ליה –
27 ורישא דקאמר – לבתחילה. כשיאמר "שלשים יום שלימן להיות נזיר" אי אפשר לו לגלח
28 ביום שלשים, וגורו חכמים כשאומר "נזיר" סתם לבתחילה לא יגלח אלא ביום שלשים
29 ואחד. אבל בדיעבד אם גילח ביום שלשים יצא, שכן דינו דאורייתא דסתם נזיר יגלח ביום
30 שלשים. ואם תאמר: אמאי איצטרך למימר גזירה אטו היבא דאמר "שלמים"? לימא גזירה
31 אטו היבא דאמר "שלשים יום" בלא "שלמים". דהכי מוכח בסמוך בפירכא שניה, דלבר פדא
32 דלית ליה מקצת היום ככולו, כי אמר "שלשים" דמדאורייתא צריך לגלח ביום שלשים ואחד!
33 יש לומר: דמשום דשני לקמן לרב מתנא באומר "שלמים" – דהתם ליבא לשנוי בלישנא
34 אחרתא דאשמועינן כשאמר לשון מותר "שלשים יום" כאילו אמר "שלימן" (דבהו) מקצת
35 היום ככולו, ואיצטרך דאומר "שלמים" – קמשני נמי בהא לישנא לבר פדא. ולרב מתנא
36 קשיא סיפא קסבר מקצת היום ככולו – הילכך, אם גילח ביום שלשים – יצא. כיון שעשה
37 מקצת היום בניזירות. ומיהו לבתחילה לא יגלח אלא ביום שלשים ואחד. ולבר פדא לית ליה
38 מקצת היום ככולו, דאם כן אפילו ביום עשרים ותשעה אם גילח יצא, והתנא אמר ביום
39 שלשים "אם גילח יום שלשים יצא". תנן הריני נזיר שלשים יום אם גילח יום שלשים לא
40 יצא – בשלמא אז דוקא "יום שלשים" – לבר פדא דלית ליה מקצת היום ככולו, נחא; אף
41 על גב דלעיל קאמר: אם גילח יום שלשים יצא – התם הוא דסתם נזירות קביל עליה דהוי
42 עשרים ותשעה, אבל הבא דאמר "שלשים יום" – משך נזירות כל שלשים יום, הלכך אם
43 גילח ביום שלשים לא יצא, דלית ליה מקצת היום ככולו. אלא לרב מתנא קשה, דאף על גב
44 דאמר שלשים יום, הא סבירא ליה (דאמרין)ן מקצת היום ככולו, ואם גילח ביום שלשים

1 ובר פדא אמר לך – אטו מי ליבא חד מינייהו דלא אתא לדרשא? אלא מדהווא
2 למנינא, הנהו נמי לדרשא אתו להו למנינא. תני מי שאמר הריני נזיר מגלח לשלשים
3 ואחד יום בשלמא לרב מתנא – דאמר: שלשים – היינו דקאמר שמגלח [יום] שלשים
4 ואחד, דהיינו לאחר מלאת ימי נזרו. אלא לבר פדא – דאמר: עיקר נזירות לא הוי אלא
5 עשרים ותשע – בשלשים איבעי ליה לגלח
6 הכי גרסינן: אלא רישא נעשה כאומר שלימים.
7 אמר לך בר פדא – רישא, דתני שמגלח
8 לשלשים ואחד. נעשה כאומר שלשים יום
9 שלימים – ולבתחילה מגלח ליום שלשים
10 ואחד. וכיון דלא אמר בהדיא "שלימים" אם
11 גילח ליום שלשים – יצא. דקסבר מקצת היום
12 – שעבר מיום שלשים, כמי שעבר כולו דמי.
13 והאי דמגלח לבתר הכי – נעשה כמי שגילח
14 ליום שלשים ואחד. ואם תאמר: הוואיל ולבר
15 פדא נמי צריך להתחנן עד יום שלשים ואחד,
16 מאי איבא בין רב מתנא לבר פדא? איבא, דלבר
17 פדא אם נטמא ביום שלשים – "אחר מלאת"
18 קרינא ביה ושוב אינו סותר את נדרו, ולרב
19 מתנא דאמר: אין עיקר נזירות פחות משלשים
20 יום – "חוק מלאת" קרינא ביה, וצריך למנות
21 פעם שניה. אי נמי, היינו דאיבא בנייהו: שאם
22 אמר "הריני נזיר עשרים ותשעה ימים" מגלח
23 לבתחילה ליום שלשים אליבא דבר פדא. ולרב
24 מתנא הולך ומשלם כל שלשים, שאין שום
25 נזירות פחות משלשים יום, ואינו מגלח עד
26 שלשים ואחד. והא תנן גילח יום שלשים לא יצא באומר שלימים – (ממש) דצריך לו
27 להשלים כל מה שנזר ולגלח אחר מלאת. דהוה ליה כמי שנזר לגלח מאה יום, דמונה
28 מאה יום מיום חלו והדר מגלח. איבא דגרסי לה בלישנא אחרתא: ורישא באומר שלימן,
29 ומפרש לה: רישא לבר פדא לא קשיא – כגון דאמר "הריני נזיר שלשים יום", דצריך
30 למנות לבתחילה שלשים ולגלח ביום שלשים ואחד. הא סתמא אם גילח יום שלשים –
31 יצא. וסיפא דקתני: לא יצא – באומר שלימן. ופרושי מפרש לה לרישא: מי שאומר
32 "הריני נזיר" מגלח לשלשים ואחד, ואימתי אמרו שצריך לגלח ביום שלשים ואחד –
33 בזמן שאמר "הריני נזיר שלשים יום". ואם אמר "שלשים יום שלימן" – אם גילח ביום
34 שלשים לא יצא. תני מי שנזר שתי נזירות מגלח את הראשונה ליום שלשים ואחד והשניה
35 ליום ששים ואחד – דלבי גילח ביום שלשים ואחד לראשונה – לאלתר נכנסה לו נזירות
36 שניה באותו יום עצמו, ומצא דכי מגלח נמי בשניה ביום ששים ואחד – קאים ליה ביום
37 שלשים ואחד. בשלמא לרב מתנא נחא אלא לבר פדא – למה לי כולי האי? בששים
38 חסר אחד סגין [מבאן שיך לרף ג'א]. אמר לך בר פדא אימא סיפא אם גילח ביום שלשים
39 כו' – אלמא דלא הוי עיקר נזירות אלא שלשים חסר אחד. אלא סיפא מסייעא ליה –
40 לבר פדא, מדקאמר: שאם גילח את הראשונה ליום שלשים שפיר דמי, ורישא דקתני
41 שלשים ואחד – נעשה כן באומר "שלימן". אבל היבא דפריש "הריני נזיר שלשים יום חסר
42 אחד" – מגלח לבתחילה ליום שלשים, דעיקר נזירות אינו אלא שלשים חסר אחד,
אבל

1 ובר פדא אמר לך – אטו מי ליבא חד מינייהו דלא אתא לדרשא? אלא מדהווא
2 למנינא, הנהו נמי לדרשא אתו להו למנינא. תני מי שאמר הריני נזיר מגלח לשלשים
3 ואחד יום בשלמא לרב מתנא – דאמר: שלשים – היינו דקאמר שמגלח [יום] שלשים
4 ואחד, דהיינו לאחר מלאת ימי נזרו. אלא לבר פדא – דאמר: עיקר נזירות לא הוי אלא
5 עשרים ותשע – בשלשים איבעי ליה לגלח
6 הכי גרסינן: אלא רישא נעשה כאומר שלימים.
7 אמר לך בר פדא – רישא, דתני שמגלח
8 לשלשים ואחד. נעשה כאומר שלשים יום
9 שלימים – ולבתחילה מגלח ליום שלשים
10 ואחד. וכיון דלא אמר בהדיא "שלימים" אם
11 גילח ליום שלשים – יצא. דקסבר מקצת היום
12 – שעבר מיום שלשים, כמי שעבר כולו דמי.
13 והאי דמגלח לבתר הכי – נעשה כמי שגילח
14 ליום שלשים ואחד. ואם תאמר: הוואיל ולבר
15 פדא נמי צריך להתחנן עד יום שלשים ואחד,
16 מאי איבא בין רב מתנא לבר פדא? איבא, דלבר
17 פדא אם נטמא ביום שלשים – "אחר מלאת"
18 קרינא ביה ושוב אינו סותר את נדרו, ולרב
19 מתנא דאמר: אין עיקר נזירות פחות משלשים
20 יום – "חוק מלאת" קרינא ביה, וצריך למנות
21 פעם שניה. אי נמי, היינו דאיבא בנייהו: שאם
22 אמר "הריני נזיר עשרים ותשעה ימים" מגלח
23 לבתחילה ליום שלשים אליבא דבר פדא. ולרב
24 מתנא הולך ומשלם כל שלשים, שאין שום
25 נזירות פחות משלשים יום, ואינו מגלח עד
26 שלשים ואחד. והא תנן גילח יום שלשים לא יצא באומר שלימים – (ממש) דצריך לו
27 להשלים כל מה שנזר ולגלח אחר מלאת. דהוה ליה כמי שנזר לגלח מאה יום, דמונה
28 מאה יום מיום חלו והדר מגלח. איבא דגרסי לה בלישנא אחרתא: ורישא באומר שלימן,
29 ומפרש לה: רישא לבר פדא לא קשיא – כגון דאמר "הריני נזיר שלשים יום", דצריך
30 למנות לבתחילה שלשים ולגלח ביום שלשים ואחד. הא סתמא אם גילח יום שלשים –
31 יצא. וסיפא דקתני: לא יצא – באומר שלימן. ופרושי מפרש לה לרישא: מי שאומר
32 "הריני נזיר" מגלח לשלשים ואחד, ואימתי אמרו שצריך לגלח ביום שלשים ואחד –
33 בזמן שאמר "הריני נזיר שלשים יום". ואם אמר "שלשים יום שלימן" – אם גילח ביום
34 שלשים לא יצא. תני מי שנזר שתי נזירות מגלח את הראשונה ליום שלשים ואחד והשניה
35 ליום ששים ואחד – דלבי גילח ביום שלשים ואחד לראשונה – לאלתר נכנסה לו נזירות
36 שניה באותו יום עצמו, ומצא דכי מגלח נמי בשניה ביום ששים ואחד – קאים ליה ביום
37 שלשים ואחד. בשלמא לרב מתנא נחא אלא לבר פדא – למה לי כולי האי? בששים
38 חסר אחד סגין [מבאן שיך לרף ג'א]. אמר לך בר פדא אימא סיפא אם גילח ביום שלשים
39 כו' – אלמא דלא הוי עיקר נזירות אלא שלשים חסר אחד. אלא סיפא מסייעא ליה –
40 לבר פדא, מדקאמר: שאם גילח את הראשונה ליום שלשים שפיר דמי, ורישא דקתני
41 שלשים ואחד – נעשה כן באומר "שלימן". אבל היבא דפריש "הריני נזיר שלשים יום חסר
42 אחד" – מגלח לבתחילה ליום שלשים, דעיקר נזירות אינו אלא שלשים חסר אחד,
אבל

1 אמאי לא יצא? ומשני: באומר "שלימים". פירושו: אף על גב דמתניתין סתמא קתני "שלשים" יום,
2 וכי אמר "הריני שלשים יום" הוי כאילו אמר "שלימים" וליבא למימר מקצת היום ככולו, ולכך אם גילח ביום שלשים לא יצא. ואתא
3 השניה ביום ששים ואחד בשלמא לרב מתנא נחא
4 – כשיגלח הראשונה ביום שלשים ואחד נגמר נזירות, ומתחיל נזירות שני בו ביום. ומידי דהוי אדאם שמקבל עליו נזירות בחצי היום שעולה לו אותו יום ליום שלם. הלכך ביום ששים כולו
5 שתי נזירות ובששים ואחד מגלח על השניה, ומצא דבר דתגלח ביום שלשים ואחד. וכי תימא: סוף סוף מאי קא משמע לן מתניתין לרב מתנא? הא ברישא מקתני בהדיא דלבתחילה צריך
6 לגלח ביום שלשים ואחד! הא לא קשיא, דסיפא אתא לאשמועינן דיום שלשים עולה לכאן ולכאן, בדמסיק לקמן בשינויא אליבא דרב מתנא, והא לא שמועינן מרישא. אלא לבר פדא קשה
7 מרישא שמגלח על הראשונה ביום שלשש (ואחד) ועל השניה ביום ששים (ואחד). ואף על גב דאקשינן לבר פדא מרישא כי האי, וכבר שני ליה: מדרבנן גזרו דלבתחילה צריך לגלח ביום
8 שלשים ואחד, ואם כן מאי (והדר) פריך ליה: דרך התלמוד כן לקשות בעין קושיא ראשונה ולהרצו בעין חירוק ראשון, ולכלב שישמועין קצת חידוש מה שלא שמענו ברישא. והבא נמי
9 איבא קצת חידוש בסיפא לבר פדא שאין ברישא. בדנפקא לן לקן במסקנא דחירוצא. דמשמעו דמקצת היום ככולו לבר פדא בתחילת הנזירות, כאדם שנוקבל עליו נזירות בחצי היום. אף
10 על פי שאותו חידוש לא נתפרש בסיפא לבר פדא, צריכין אנו למימר שהתלמוד סומך על כך. עוד סיגנון אחר: בשלמא לרב מתנא נחא (הא). כלומר: הא דקתני שמגלח כל נזירות ביום
11 שלשים ואחד, דהיינו הראשונה ביום שלשים ואחד והשניה ביום ששים ואחד. ואף על גב דשמעינן מרישא דמגלח ביום שלשים ואחד – סיפא איצטריכא ליה לאשמועינן דיום שלשים עולה
12 לכאן ולכאן לשתי נזירות כדמסיק לקמן. ומצא דבר דפדא נזיר נמי צריך לגלח ביום שלשים ואחד מדרבנן כדשני לעיל, מכל מקום תיקשי לבר פדא מיתור
13 דהמשניות